

opusdei.org

Et enda større eventyr

Paul Kioko vokste opp blant elefanter, løver og slanger. Etter flere år som lege, ble han diakonviet 3. november 2018 og vil bli presteviet i mai 2019. Dette er hans historie.

01.01.2019

Hvor ble du født?

Jeg ble født i Nairobi, hovedstaden i Kenya, men det meste av barndommen tilbragte jeg i forskjellige nasjonalparker i Kenya

sammen med mine foreldre og brødre. Min far jobbet som viltvokter for Kenya Wildlife Service.

Hva gikk din fars jobb ut på?

Arbeidet hans var å lede dyrelivsbevarende prosjekter i de forskjellige parkene. Hvert oppdrag varte i gjennomsnitt fem år, og familien måtte stadig flytte med ham fra Nakuru National Park til Aberdare-fjellene, til Amboseli ved foten av Kilimanjaro til Tsavo National Park.

Hvordan var det å tilbringe barndommen på savannen?

Vi vokste opp med å leke i bushen. Selv om det ofte var fare for å møte løver og andre farlige dyr, var min mors største frykt alltid skorpioner og slanger som det var mengder av. Takket være våre verneengler opplevde vi aldri noe alvorlig.

Men jeg kan tenke meg at dere opplevde mye rart...

Absolutt! En gang fikk en av brødrene mine gift fra en spyttende kobra i øynene, og måtte raskt på sykehuset, men heldigvis mistet han ikke synet. Og en annen av brødrene mine syklet nesten på et par løver som var skjult bak en sving. Da løvene var mer opptatt av et vortesvin de nettopp hadde drept, klarte min bror å komme seg i sikkerhet i lynets hastighet.

Hvordan tilbragte dere helgene?

Hvis vi oppførte oss noenlunde skikkelig i løpet av uken, tok faren vår oss med på «game drive» på søndagene. Utfordringen var å være den første som fikk se en av de «fem store» - elefant, neshorn, løve, bøffel eller leopard. Min far vant nesten alltid fordi han var mer tålmodig når det gjaldt å se på samme sted lenge

nok til å oppdage hvor dyrene gjemte seg.

Likte moren din å bo i bushen?

Ja veldig godt, selv om det alltid virket som hun var mer interessert i fuglelivet – noe vi gutter ikke kunne forstå. La meg forklare. Min mor er født i USA og kom til Afrika på slutten av 1960-tallet for å undervise i matematikk og se verden. Kanskje det er derfor hun liker fuglene – som dem måtte hun fly til et annet kontinent for å stifte familie. Hun traff min far i Tanzania der han utdannet seg til viltvokter, og resten er historie, eller guddommelig forsyn som min bestemor ville ha sagt.

Hva lærte du i disse årene i bushen?

Mye, slik som kjærlighet til naturen og dens skjønnhet. Men det som virkelig har hjulpet meg mange ganger er å minnes min fars

tålmodighet når det gjaldt å se de store sammenhengene og livets enkle gleder som min mor kunne se i en liten brun fugl.

Lærte du å forholde deg til ville dyr?

Å vokse opp i bushen var et paradis for små gutter. Selv om vi aldri hadde TV hjemme, eller Playstation for den saks skyld, savnet vi det aldri. Foreldreløse dyreunger ble brakt hjem til oss, og mange ganger hadde vi små impalaer, gaseller, antiloper, løveunger, elefanter og neshorn som vandret rundt.

De store dyrene, spesielt elefantene, ble om natten holdt i innhegninger bak huset vårt, og vi matet dem med råtne mangoer og appelsiner. Vi konkurrerte om å kaste maten rett inn i munnen på dem for å oppnå poeng.

Hvilken retning tok livet ditt etter at du ble voksen?

Vi flyttet til Nairobi og jeg begynte på videregående skole. Det var på Lenana School at jeg først møtte noen unge universitetsstudenter som kom for å holde foredrag om kristen lære. Senere forsto jeg at noen av dem tilhørte Opus Dei. Gjennom dem lærte jeg mer om denne delen av Den katolske kirke og i mitt siste år ved Lenana ba jeg om å få bli medlem i Opus Dei.

Etter at jeg hadde fullført medisinstudiet ved University of Nairobi arbeidet jeg et år ved Armed Forces Hospital før jeg begynte ved Mater Hospital der jeg arbeidet i bortimot 15 år. Først ved akuttmottaket og deretter på intensivavdeling der jeg hjalp til ved åpne hjerteoperasjoner og tok en spesialisering i anesthesiologi.

Når begynte du å vurdere å bli prest?

Som Visdommens bok sier, er det en tid for alt. Jeg innså at slik Gud hadde gitt meg et kall til å tjene de syke som lege, ga Han meg nå et kall til å tjene hele Kirken som prest. På en måte forberedte legegjerningen meg på prestegjerningen.

Og nå blir du prest?

Nei, ikke ennå. 3. november ordineres jeg til diakon sammen med 34 andre medlemmer i Opus Dei fra 16 land av erkebiskop Celso Morga. Og hvis Gud vil blir vi presteviet i mai 2019.

Hvordan har du forberedt deg?

Jeg har bodd i Roma i noen år nå og studerer ved Det pavelige universitet av Det hellige kors, og fått videre formasjon ved Det hellige kors Romerske kollegium sammen med

mange andre fra Opus Dei fra hele verden. I disse årene har jeg etter hvert forstått at den viktigste forberedelsen for presteskapet er Den hellige ånds arbeid, men at Gud også bruker menneskene rundt oss til å veilede og forme oss.

Hvilket fag har du likt best ved universitetet?

Jeg tok min lisensiatgrad og doktorgrad i moralteologi og gitt min medisinske bakgrunn er det ikke overraskende at jeg virkelig likte alt som berørte bioetikk og det filosofiske grunnlaget for medisinsk praksis.

Hva er emnet for din doktorgrad?

Man sier at den raskeste måten å falle i søvn på er å be en doktorgradsstudent om å beskrive emnet for hans avhandling. Med fare for at du sovner drister jeg meg til å si at min avhandling handler i det

vesentlige om klokskap som den uunnværlige forbindelse mellom det «teknisk korrekte» og det «moralsk gode» når man tar medisinske beslutninger. Som lege på en intensivavdeling hadde jeg stått overfor dette dilemmaet mange ganger: hvor man skulle sette strek og når man skulle si til pasienten: «nok er nok».

Moralteologi, Roma, presteskap... Savner du årene i bushen?

Barndomsminnene har man alltid med seg, og jeg vil aldri glemme opplevelsene ved å vokse opp med de ville dyrene. Men et liv i tjeneste for Gud og nesten er en enda større opplevelse. Du våkner om morgenene og du vet ikke hva som vil skje i løpet av dagen. Før beundret jeg bare skjønnheten i Guds skaperverk, nå betrakter jeg Guds forsyns kjærlige hånd hvor den enn leder meg. Jeg håper at gjennom mitt

presteskaps tjeneste vil mange flere
oppdage det guddommelige kalls
eventyr. Be for oss.

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://opusdei.org/nb-no/article/et-
enda-storre-eventyr/](https://opusdei.org/nb-no/article/et-enda-storre-eventyr/) (20.03.2026)